

1225

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 1 października 1951 r.

w sprawie należytego zagospodarowania zbędnych obrabiarek do metali i drewna.

Na podstawie § 3 pkt 1 lit. b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 190) oraz w związku z § 1 uchwały Nr 646 Rady Ministrów z dnia 5 września 1951 r. w sprawie należytego zagospodarowania nie wykorzystanych środków produkcji urzędów oraz państwowych instytucji i jednostek gospodarczych (Monitor Polski Nr A-82, poz. 1134) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Użyte w zarządzeniu wyrażenie „obrabiaarka” oznacza obrabiarkę do metali lub drewna, określoną w spisie stanu parku maszynowego na dzień 31 grudnia 1950 r., stanowiącym załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) z dnia 2 stycznia 1951 r. w sprawie spisu parku maszynowego na dzień 31 grudnia 1950 r.

2. Użyte w zarządzeniu wyrażenie „posiadacz” oznacza urząd, instytucję państwową lub przedsiębiorstwo społeczne, w którego zarządzie lub użytkowaniu albo zabezpieczeniu znajduje się obrabiarka.

3. Użyte w zarządzeniu wyrażenie „jednostka nadrzędna” oznacza jednostkę organizacyjną, która koordynuje, nadzoruje lub kontroluje działalność posiadacza.

§ 2. 1. Posiadacze obrabiarek obowiązani są w terminie 30 dni od daty wejścia w życie zarządzenia:

- 1) zbadać przydatność posiadanych obrabiarek zarówno ujętych spisem, o którym mowa w § 1 ust. 1, jak i nabytych po dniu 1 stycznia 1951 r. dla wykonania zadań planowych posiadacza w latach 1951 i 1952 i na tej podstawie ustalić, jakie obrabiarki są zbędne dla danego zakładu pracy;
- 2) sporządzić dla każdej zbędnej obrabiarki oddzielnie „certyfikat zbędnej maszyny”, zwany dalej w skrócie „certyfikatem”, przez wypełnienie pierwszej strony formularza według wzoru, stanowiącego załącznik Nr 1 do zarządzenia, przestrzegając wypełnienia wszystkich rubryk, z dołączeniem w miarę możliwości szkicu lub fotografii obrabiarki;
- 3) sporządzić w 4 egzemplarzach wykaz zbiorczy zbędnych obrabiarek przez wypełnienie formularza według wzoru, stanowiącego załącznik Nr 2 do zarządzenia;
- 4) przesłać dwa egzemplarze wykazu zbiorczego do jednostki nadrzędnej i jeden egzemplarz do przedsiębiorstwa „Centralne Biuro Obrotu Maszynami” (CBOM).

2. Za należyte wykonanie czynności, wymienionych w ust. 1, odpowiedzialny jest dyrektor (kierownik) danej jednostki.

§ 3. 1. Za zbędne uważać należy obrabiarki, których gospodarcze wykorzystanie nie jest przewidywane przez posiadacza wskutek tego, że plan produkcji na rok bieżący i następny nie wymaga włączenia obrabiarki do procesu produkcyjnego lub inne przyczyny dostatecznie uzasadniają niewykorzystanie obrabiarki w tym okresie.

2. Obrabiarka nie może być uznana za zbędną, jeżeli przyczyny niewykorzystania mają charakter przejściowy, a w szczególności, jeśli istnieje możliwość włączenia obrabiarki do procesu produkcyjnego po jej wy-

remontowaniu lub uzupełnieniu brakujących części albo po skompletowaniu zespołu maszyn, w którym obrabiarka samodzielna znajdzie zastosowanie.

3. Zakwalifikowanie obrabiarki jako zbędnej tylko dlatego, że jest ona niedostatecznie wydajna lub precyzyjna w stosunku do potrzeb posiadacza, może nastąpić wyłącznie na podstawie decyzji jednostki nadrzędnej po uprzednim sprawdzeniu niemożliwości dalszego użytkowania obrabiarki przez posiadacza.

§ 4. 1. Jednostka nadrzędna w terminie czternaście dni od dnia otrzymania wykazu obowiązana jest:

- 1) skontrolować na podstawie spisu, o którym mowa w § 1 ust. 1, czy umieszczone w wykazie obrabiarki są zbędne z punktu widzenia planowych potrzeb posiadacza i czy nie należy wykazu uzupełnić lub zmienić w związku z powyższymi potrzebami;
- 2) dokonać komisyjnej kwalifikacji obrabiarek zbędnych.

2. Skład komisji kwalifikacyjnej, sposób powoływania oraz tryb i zasady postępowania ustala instrukcja, stanowiąca załącznik Nr 3 do zarządzenia.

§ 5. 1. Kwalifikacja obrabiarki polega na zaliczeniu jej do jednej z następujących trzech kategorii:

- 1) kategoria A — obrabiarki nadające się do użytku niezwłocznie lub po przeprowadzeniu remontu, w przypadku, gdy wskaźnik braków obrabiarki mieści się w granicach do 30%;
- 2) kategoria B — obrabiarki nadające się do użytku po przeprowadzeniu remontu kapitalnego, a wskaźnik braków mieści się w granicach od 30 do 70%;
- 3) kategoria C — obrabiarki nie zaliczone do żadnej z poprzednich kategorii, a nadające się do wykorzystania tylko jako złom.

2. Wskaźnik braków jest to stosunek procentowy kosztu doprowadzenia obrabiarki do stanu użytkowego do wartości takiejże lub podobnej obrabiarki w stanie nowym z uwzględnieniem współczynnika wieku obrabiarki.

3. Szczegółowe zasady kwalifikacji obrabiarek, sposób ustalenia wskaźnika braków oraz obliczania kosztów remontu ustala instrukcja stanowiąca załącznik Nr 4 do zarządzenia.

§ 6. 1. W ciągu dwóch tygodni od dokonania kwalifikacji zgłoszonych obrabiarek na kategorie określone w § 5 jednostka nadrzędna:

- 1) przesyła do CBOM certyfikaty wszystkich zakwalifikowanych do kategorii A i B obrabiarek wraz z 1 egzemplarzem protokołu z czynności komisji kwalifikacyjnej, stawiając tym samym do dyspozycji CBOM obrabiarki zakwalifikowane do kategorii A i B;
- 2) przesyła do Głównej Komisji Kwalifikacyjnej certyfikaty zakwalifikowanych do kategorii C obrabiarek, wymienionych w § 5 załącznika Nr 4 do niniejszego zarządzenia, oraz obrabiarek zakwalifikowanych do kategorii C przy współczynniku braków mniejszym niż 70% lub ze względu na dużą ilość potrzebnej pracy konstruktorskiej (§ 4 załącznika Nr 4);
- 3) poleca posiadaczowi zaopiarowanie do skupu Centralnemu Zarządowi Gospodarki Złomem lub przed-

siębiorstwu uprawnionemu obrabiarek nie wymienionych w § 5 załącznika Nr 4, zakwalifikowanych do kategorii C przy wskaźniku braków większym niż 70%.

2. Zaofiarowanie do skupu obrabiarek, o których mowa w ust. 1 pkt 2, powinna jednostka nadrzędna polecić posiadaczowi w ciągu tygodnia od otrzymania od Głównej Komisji decyzji zatwierdzającej kwalifikację obrabiarek do kategorii C.

§ 7. 1. Posiadacz w terminie czternastodniowym od dnia otrzymania zawiadomienia o ostatecznym zakwalifikowaniu obrabiarki do kategorii C obowiązany jest zaofiarować tę obrabiarkę do skupu Centralnemu Zarządowi Gospodarki Złomem lub przedsiębiorstwu uprawnionemu do skupu złomu. Powinien on jednak wymontować z zaofiarowanej obrabiarki kategorii C odpowiednie części użytkowe, potrzebne do remontu lub wyposażenia innych posiadanych przez niego maszyn.

2. W terminie określonym w ust. 1 posiadacz obowiązany jest zakonserwować i zabezpieczyć obrabiarki zaliczone do kategorii A i B w takim stanie, w jakim zostały opisane w certyfikacie, wydzielić je w sposób widoczny od innych maszyn eksploatowanych przez posiadacza i wyznaczyć osobę odpowiedzialną za stan tych obrabiarek do chwili przejęcia ich przez jednostkę wskazaną przez CBOM.

3. Koszty zakonserwowania i zabezpieczenia należy pokrywać z środków obrotowych lub z budżetu posiadacza. W przypadkach natomiast, gdy czynności zabezpieczające lub konserwatorskie w stosunku do obrabiarek zakwalifikowanych do kategorii A i B połączone być muszą z nakładami inwestycyjnymi (np. przystosowanie odpowiedniego zamkniętego pomieszczenia, naprawa dachu itp.), posiadacz powinien wystąpić z odpowiednim wnioskiem inwestycyjnym. Władze nadrzędne i władze naczelne powinny takie wnioski rozpatrzyć w trybie przyśpieszonym. Wnioski te mogą być oparte na uproszczonej dokumentacji technicznej.

4. W terminie określonym w ust. 1 posiadacz powinien wyłączyć księgowo zbędne obrabiarki ze środków trwałych, a ewidencję ich prowadzić pozabilansowo jako „maszyny postawione do dyspozycji”. Obrabiarki te nie podlegają umorzeniu.

5. Zabronione jest użytkowanie lub dekompletowanie obrabiarki zbędnej, zakwalifikowanej do kategorii A i B, oraz przekazanie jej innej jednostce bez przydziału CBOM.

§ 8. 1. Zbiornice Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem lub przedsiębiorstwa uprawnione do skupu złomu obowiązane są odebrać obrabiarki zakwalifikowane do kategorii C przed upływem jednego miesiąca od dnia zaofiarowania ich do skupu przez posiadacza.

2. Zbiornice i przedsiębiorstwa, wymienione w ust. 1, powinny wymontować ze złomu użytkowe części obrabiarek i odprzedać je jednostkom gospodarki uspołecznionej.

3. Minister Przemysłu Ciężkiego ustali w porozumieniu z Ministrem Finansów zasady premiowania pracowników zbiornic złomu za wysortowanie ze złomu części użytkowych, które znalazły odbiorców.

4. Minister Przemysłu Drobego i Rzemiosła oraz Prezes Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego ustala w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Ciężkiego tryb okresowych inspekcji zbiornic złomu w celu bieżącego nadawania akcji wysortowywania ze złomu części użytkowych kierunku — odpowiednio do aktualnych potrzeb.

§ 9. 1. Po otrzymaniu wykazu zbiorczego oraz certyfikatu CBOM zaspakaja potrzeby jednostek gospodarki uspołecznionej w zakresie obrabiarek przez wystawianie przydziału na obrabiarki ujęte certyfikatami, uwzględniając w pierwszym rzędzie potrzeby jednostek gospodarczych podległych władzy naczelnej dotychczasowego posiadacza zbędnej obrabiarki.

2. Wystawienie przydziału na obrabiarkę zakwalifikowaną do kategorii B może nastąpić tylko w przypadku, gdy zapotrzebowujący wyraża zgodę na dokonanie potrzebnego remontu obrabiarki we własnym zakresie lub gdy istnieje możliwość jej wyremontowania w bazach remontowych.

3. CBOM może przekazywać do baz remontowych obrabiarki bez równoczesnego przydziału, który jednak powinien być dokonany przez CBOM przed ukończeniem remontu. Obrabiarki zaplanowane do remontu uwzględnia CBOM w bilansie maszyn.

4. Koszty demontażu, opakowania i transportu przydzielonych obrabiarek obciążają stronę odbierającą. W przypadku przesłania zbędnej obrabiarki nie przydzielonej jeszcze nowemu odbiorcy do bazy remontowej, dotychczasowy posiadacz obciąża kosztami bazę, która koszty te następnie refakturuje odbiorcy wyremontowanej obrabiarki.

§ 10. W braku zapotrzebowań na obrabiarki, zakwalifikowane do kategorii A i B, CBOM przedstawi do decyzji Głównej Komisji Kwalifikacyjnej przy CBOM spis tych obrabiarek wraz z projektem ich zagospodarowania.

§ 11. 1. Główna Komisja Kwalifikacyjna działa przy CBOM.

2. Skład i organizację Głównej Komisji Kwalifikacyjnej oraz tryb i zakres jej działania ustala instrukcja stanowiąca załącznik Nr 3 do zarządzenia.

§ 12. 1. Przepisy zarządzenia stosuje się także do obrabiarek, których zbędność dla wykonania planowych zadań posiadacza stwierdzona będzie po upływie 30 dni od wejścia w życie zarządzenia.

2. W przypadku określonym w ust. 1 posiadacz obowiązany jest podjąć czynności przewidziane w § 2 w terminie 14 dni od zaprzestania eksploatacji obrabiarek.

§ 13. Przepisy niniejszego zarządzenia nie mają zastosowania do obrabiarek stanowiących majątek obrotowy jednostek organizacyjnych.

§ 14. Spółki prawa handlowego, w których Skarb Państwa lub przedsiębiorstwa uspołecznione posiadają udział przekraczający 50% kapitału zakładowego, obowiązane są stosować odpowiednio przepisy niniejszego zarządzenia co do obrabiarek, stanowiących ich własność lub znajdujących się w ich zarządzeniu lub użytkowaniu.

§ 15. Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia tracą moc wszelkie przepisy z nim sprzeczne, a w szczególności przepisy instrukcji Przewodniczącego PKPG z dnia 2 czerwca 1950 r. w sprawie wzajemnego przekazywania maszyn, urządzeń technicznych, środków transportowych i innych przedmiotów majątku trwałego przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe (Monitor Polski z 1950 r. Nr A-76, poz. 885 i Nr A-133, poz. 1703 oraz z 1951 r. Nr A-6, poz. 77) — w części dotyczącej przekazywania obrabiarek.

§ 16. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania
Gospodarczego: w z. E. Szyr

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 1 października 1951 r. (poz. 1225).

(str. 1)

Wypełnia jednostka posiadająca lub zabezpieczająca maszynę — uzupełnia komisja kwalifikacyjna

CERTYFIKAT ZBĘDNEJ MASZYNY		Nr kolejny.....
Maszyna w posiadaniu (zabezpieczeniu)		Miejsce składowania
Nazwa maszyny		Nr inwentarzowy
Wytwórca		Nr fabryczny
Typ	Ciężar kg	Rok budowy
Wielkości charakterystyczne	Wyposażenie (urządzenia specjalne):	
	Napęd	
Wykaz brakujących i uszkodzonych części Części brakujące: Części uszkodzone: Części nadmiernie zużyte:		
Wskaźnik braków maszyny *) wstępnie oszacowany przez jednostkę, która maszynę posiada		b = %
*) Wskaźnik braków maszyny oblicza się ze wzoru $b \% = \frac{R}{mW} 100$, gdzie R jest kosztem remontu, W — wartością takiej samej lub podobnej maszyny w stanie nowym, a m — współczynnikiem wieku maszyny. m = 0,6 dla roku budowy przed rokiem 1920 m = 0,8 „ „ „ 1920 do 1934 m = 1,0 „ „ „ 1935 i później		
Uzasadnienie zbędności	Zgłasza się wyżej wymienioną maszynę jako zbędną dla naszej jednostki (zabezpieczoną przez nas) _____ Data, pieczęć i podpis posiadacza	

(str. 2)

Fotografia lub szkic maszyny — zasadnicze wymiary

Wartość bieżąca maszyny w stanie nowym $W . m =$ złPrzybliżony koszt remontu maszyny $R =$ złWskaźnik braków maszyny $b =$ złORZECZENIE KOMISJI
KWALIFIKACYJNEJ:

Na podstawie oględzin maszyny, stwierdzonego zdekompletowania i zniszczenia, komisja zakwalifikowała maszynę do kategorii

KATEGORIA A — Maszyny i urządzenia w stanie zdatnym do dalszego użytku (produkcji), bądź które wymagają remontu, którego koszt jednakże nie przekroczy 30% wartości maszyny nowej tego samego typu, wielkości i roku budowy.

KATEGORIA B — Maszyny i urządzenia w stanie niezdatnym bezpośrednio do dalszego użytku (produkcji), które wymagają kapitalnego remontu, którego koszt wynosi od 30 — 70% wartości maszyny nowej tego samego typu, wielkości i roku budowy.

KATEGORIA C — Maszyny i urządzenia kwalifikujące się na złom ze względu na zbyt duży % ponad 70% zniszczenia i zdekompletowania.

UZASADNIENIE ORZECZENIA KOMISJI KWALIFIKACYJNEJ

KOMISJA KWALIFIKACYJNA

Nazwisko i imię	Stanowisko służbowe	Jednostka organizacyjna	Podpis
1. Przew,			
2.			
3.			
4.			
5.			

Stawia się do dyspozycji

Data, podpis i pieczęć
jednostki nadrzędnej

Wypełnia komisja kwalifikacyjna

Ministerstwo posiadacza.....

Jednostka nadrzędna posiadacza.....

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 1 października 1951 r. (poz. 1225).

WYKAZ ZBIORCZY MASZYN ZBĘDNYCH

posiadanych
zabezpieczonych przez w

sporządzony dnia

Lp.	Nr kolejny certyfikatu maszyny	N a z w a m a s z y n y	Wymiary główne	Rok budowy	Nr fabryczny	Nr inwentarzo- wy	Wskaźnik braków %	Miejsce i sposób przechowania	Komu i kiedy maszyna była już zgłoszona jako zbędna	U w a g i

Maszyny objęte powyższym wykazem, z wyjątkiem wymienionych w poz., należy poddać badaniu komisji kwalifikacyjnej do dnia

Miejscowość dnia

Pieczęć i podpis
jednostki nadrzędnejPieczęć i podpis
posiadacza

Załącznik Nr 3 do zarządzenia
Przewodniczącego Państwowej Kom-
misji Planowania Gospodarczego
z dnia 1 października 1951 r. (poz.
1225).

INSTRUKCJA W SPRAWIE POWOŁYWANIA I ZEKRESU DZIAŁANIA KOMISJI KWALIFIKACYJNYCH ORAZ ZASAD WYNAGRODZENIA CZŁONKÓW TYCH KOMISJI I RZECZOZNAWCÓW

R o z d z i a ł I.

Komisje kwalifikacyjne.

§ 1. 1. Komisję kwalifikacyjną zbędnych obrabiarek, zwaną dalej w skróceniu „komisją“, powołuje jednostka nadrzędna posiadacza.

2. Termin zwołania komisji należy podać do wiadomości Centralnego Biura Obrotu Maszynami (CBOM) najpóźniej na 10 dni przed terminem.

§ 2. W skład komisji wchodzi:

- 1) jako przewodniczący — dyrektor (kierownik) posiadacza albo upoważniony przez niego pracownik o wysokich kwalifikacjach technicznych (np. główny inżynier);
- 2) jako członkowie:
 - a) delegat jednostki nadrzędnej,
 - b) delegat komórki konserwacyjno-remontowej posiadacza,
 - c) przedstawiciel czynnika społecznego (rady zakładowej albo rady miejscowej związku zawodowego lub miejscowej organizacji partyjnej).

§ 3. 1. CBOM ma prawo z własnej inicjatywy lub na polecenie władz powoływać komisje kwalifikacyjne, których skład — o ile nie jest określony przez zleceniodawcę — ustala CBOM. Komisja, powołana przez CBOM, powinna się składać z co najmniej 3 osób.

2. Komisja, powołana przez CBOM, może zmienić orzeczenie komisji, powołanej przez jednostkę nadrzędną posiadacza.

§ 4. 1. CBOM przysługuje prawo wysłania swego przedstawiciela do prac w komisji w każdym przypadku.

2. W razie kwalifikowania w jednym miejscu obrabiarek w ilości większej niż 30 CBOM obowiązane jest delegować swego przedstawiciela do udziału w pracach komisji.

3. Przedstawicielem CBOM nie musi być pracownik CBOM.

§ 5. 1. Zadaniem komisji jest:

- 1) rozpoznanie obrabiarki i ustalenie danych niezbędnych do określenia jej charakterystyki technicznej oraz stanu jej zużycia, uszkodzenia i zdekompłowania jak również jej wartości i kosztu remontu;
- 2) ustalenie wskaźnika braków według zasad ustalonych w odrębnej instrukcji;
- 3) zakwalifikowanie obrabiarki do jednej z kategorii określonych w § 5 zarządzenia;
- 4) wpisanie ustaleń opisanych w pkt 1—3 do certyfikatu maszyny;
- 5) sporządzenie ze swych czynności protokołu zawierającego wykaz wszystkich obrabiarek zakwalifikowanych do poszczególnych grup.

2. Do certyfikatu należy dołączyć szkic obrabiarki albo jej fotografię oraz opinię rzeczoznawcy(ów) w przypadku jego (ich) powołania.

3. Certyfikat podpisują wszyscy członkowie komisji. Przewodniczący ma obowiązek czuwać nad prawidłowym i wyczerpującym wypełnianiem certyfikatów.

§ 6. W przypadku trudności w dokonaniu ustaleń, o których mowa w § 5 ust. 1 pkt 1 i 2, przewodniczący komisji powołuje niezbędną ilość rzeczoznawców.

§ 7. 1. Rzeczoznawca(y) powinien(ni) przed wpisaniem przez komisję ustaleń do certyfikatu w myśl § 5 ust. 1 pkt 4 wydać na piśmie opinię zawierającą krótkie uzasadnienie.

2. Opinię należy sporządzić na odrębnym arkuszu dla każdej obrabiarki w celu umożliwienia dołączenia go do certyfikatu danej obrabiarki. Opinie kilku rzeczoznawców, odnoszące się do jednej obrabiarki, mogą być sporządzone łącznie na jednym arkuszu.

§ 8. 1. Rzeczoznawcy za swoje czynności otrzymują wynagrodzenie w wysokości zł 10 za każdą godzinę czynności wymienionych w § 5 ust. 1 pkt 1—3 i w § 7 wykonywanych w miejscu, w którym znajduje się badana obrabiarka.

2. Niezależnie od wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, rzeczoznawcy otrzymują zwrot kosztów podróży i diet na zasadach określonych w przepisach o należnościach funkcjonariuszów państwowych w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym.

§ 9. 1. Za udział w pracach komisji, powołanej przez CBOM, członkowie jej otrzymują wynagrodzenie, a mianowicie:

- 1) przewodniczący — w wysokości zł 15.—,
- 2) każdy członek komisji w wysokości zł 10.—

od każdej zakwalifikowanej obrabiarki.

2. Jeżeli przedmiotem kwalifikowania u jednego posiadacza jest tylko jedna obrabiarka, wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, ustala się za całość czynności komisji u danego posiadacza w wysokości:

- 1) dla przewodniczącego zł 30.—,
- 2) dla każdego członka zł 20.—

3. Przepis § 8 ust. 2 ma także zastosowanie do przewodniczącego i członków komisji.

§ 10. 1. Jednostka organizacyjna, do której zwrócono się o delegowanie pracowników do udziału w pracach komisji kwalifikacyjnej w charakterze członków lub rzeczoznawców, obowiązana jest delegować osoby żądane lub innych pracowników o równorzędnych kwalifikacjach.

2. Jednostka delegująca obowiązana jest osobom delegowanym wypłacić zaliczkę na pokrycie kosztów związanych z delegacją. Zaliczka ta podlega zwrotowi po otrzymaniu przez osobę delegowaną zwrotu poniesionych kosztów zgodnie z przepisami § 11.

§ 11. 1. Koszty rzeczowe i osobowe, związane z działalnością komisji, ponoszą:

- 1) w przypadku powołania komisji przez CBOM — CBOM,
- 2) w pozostałych przypadkach — posiadacz zakwalifikowanych obrabiarek.

2. Wypłata wynagrodzeń, o których mowa w §§ 8 i 9, następuje na podstawie rachunków akceptowanych przez przewodniczącego komisji.

R o z d z i a ł II.

Główna Komisja Kwalifikacyjna.

§ 12. 1. Członków Głównej Komisji Kwalifikacyjnej, zwanej dalej „Główną Komisją“, powołuje dyrektor CBOM.

2. Główna Komisja działa przy CBOM.

§ 13. Do zakresu działania Głównej Komisji należą sprawy związane z kwalifikowaniem, przechowywaniem i remontowaniem obrabiarek oraz innych maszyn i urządzeń technicznych podlegających rozdzielnictwu CBOM, a w szczególności:

- 1) badanie na żądanie CBOM zasadności orzeczeń komisji kwalifikacyjnych oraz ewentualne ostateczne kwalifikowanie maszyn lub wydawanie decyzji co do ponownego zbadania maszyny przez właściwą komisję kwalifikacyjną;
- 2) rozpatrywanie i zatwierdzanie orzeczeń komisji kwalifikacyjnych w odniesieniu do zbędnych maszyn, zakwalifikowanych do kategorii C, w przypadkach określonych w § 4 instrukcji w sprawie zasad kwalifikowania obrabiarek do remontu i na złom, stanowiącej załącznik Nr 4;
- 3) decydowanie co do postępowania z maszynami będącymi w dyspozycji CBOM, na które brak zapotrzebowań;
- 4) opracowywanie wniosków w sprawach metod kwalifikowania i przekazywania oraz organizacji i remontu zbędnych maszyn i przedstawianie tych wniosków PKPG;
- 5) rozpatrywanie i opracowywanie spraw zleconych przez PKPG.

§ 14. 1. W skład Głównej Komisji wchodzi:

- 1) jako przewodniczący — dyrektor CBOM;
- 2) jako zastępca przewodniczącego — zastępca dyrektora CBOM przez niego wyznaczony, zależnie od rodzaju spraw;
- 3) jako członkowie — przedstawiciele (po jednym) delegowani przez:
 - a) PKPG — Departament Przemysłu Ciężkiego,
 - b) PKPG — Departament Inwestycji,
 - c) PKPG — Departament Techniki,

- d) Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego — Departament Maszyn i Urządzeń,
- e) Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego — Departament Produkcji,
- f) Ministerstwo Przemysłu Drobno i Rzemiosła — Departament Techniki,
- g) CBOM — zainteresowane działy.

2. Zależnie od rodzaju rozpatrywanych spraw lub opracowywanych zagadnień do Głównej Komisji będą zapraszani jako członkowie delegaci innych zainteresowanych departamentów PKPG i ministerstw oraz urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych.

3. Czynności sekretarza Głównej Komisji pełnić będzie wyznaczony pracownik CBOM.

§ 15. 1. Posiedzenia Głównej Komisji zwołuje jej przewodniczący w miarę potrzeby.

2. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

3. Do ważności uchwał Głównej Komisji konieczna jest obecność na posiedzeniu przewodniczącego lub jego zastępcy i co najmniej trzech członków.

§ 16. Opracowanie zagadnień należących do zakresu działania Głównej Komisji przewodniczący jej może powierzyć rzeczoznawcom zarówno spośród członków Głównej Komisji jak i spośród innych osób, na zasadzie umowy zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 17. Nadzór nad działalnością Głównej Komisji należy do Przewodniczącego PKPG, któremu przewodniczący Głównej Komisji składa co kwartał sprawozdania Głównej Komisji i jej wnioski.

§ 18. Za udział w posiedzeniach Głównej Komisji przewodniczący, jego zastępca, członkowie i sekretarz otrzymywać będą wynagrodzenie na zasadach obowiązujących dla komisji powoływanych w przedsiębiorstwach państwowych.

Załącznik Nr 4 do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 1 października 1951 r. (poz. 1225).

INSTRUKCJA W SPRAWIE ZASAD KWALIFIKOWANIA OBRABIAREK DO REMONTU I NA ZŁOM

§ 1. 1. Zakwalifikowanie obrabiarek do kategorii A, B lub C zależy od wskaźnika braków obrabiarki.

2. Wskaźnikiem braków obrabiarki jest stosunek procentowy kosztu doprowadzenia obrabiarki do stanu użytkowego do bieżącej wartości takiej samej lub podobnej obrabiarki w stanie nowym.

§ 2. Przy wskaźniku braków mniejszym niż 30% obrabiarkę należy zakwalifikować do kategorii A, przy wskaźniku braków wynoszącym 30% do 70% — do kategorii B, przy wskaźniku przekraczającym 70% — do kategorii C.

§ 3. Do kategorii B należy zakwalifikować obrabiarkę także przy wskaźniku braków większym niż 70%, jeżeli względy gospodarcze nakazują przywrócenie obrabiarki zdolności produkcyjnej z uwagi na aktualne trudności nabycia tego rodzaju obrabiarek.

§ 4. 1. Do kategorii C można zakwalifikować obrabiarkę także przy wskaźniku braków mniejszym niż 70%, jeżeli:

- 1) oddanie obrabiarki do eksploatacji byłoby niecelowe z uwagi na zbyt małą wydajność lub zbyt duże koszty eksploatacyjne;
- 2) obrabiarkę danego typu, choćby w stanie nowym, nie znajdują już obecnie zastosowania w produkcji.

2. Przypadek, o którym mowa w ust. 1, dotyczy w szczególności obrabiarek typowych, łatwych do nabycia i nie stanowiących dużej wartości gospodarczej, które mogą być kwalifikowane do kategorii C przy wskaźniku braków wynoszącym 60%.

3. Do kategorii C można zakwalifikować zdekompletowaną obrabiarkę, jeżeli dorobienie brakujących części wymagałoby pracy konstruktorskiej, stanowiącej więcej niż 15% pracy potrzebnej na sporządzenie rysunków wykonawczych dla całej obrabiarki, o ile nie zachodzą okoliczności opisane w § 3. Wykaz orientacyjny procentowego rozbitcia czasu pracy konstruktorskiej na poszczególne zespoły obrabiarki w stosunku do czasu potrzebnego na wykonanie całej konstrukcji obrabiarki podany jest w załączniku Nr 5.

4. Zakwalifikowanie obrabiarek do kategorii C w przypadkach, określonych w ust. 1, 2 i 3, wymaga zatwierdzenia Głównej Komisji Kwalifikacyjnej.

§ 5. 1. Przepisów § 4 ust. 1 i 2 nie stosuje się do niżej wymienionych obrabiarek:

- 1) strugarki powyżej 2000 mm szerokości stołu;
- 2) dłutownice o skoku powyżej 600 mm;
- 3) frezarki bramowe o szerokości stołu powyżej 800 mm;

- 4) szlifierki do wałów powyżej 1800 mm długości szlif;
- 5) szlifierki do płaszczyzn o stole ponad 2000 mm × 500 mm bądź o Ø stołu powyżej 1 m;
- 6) tokarki kłowe o wznosie kłów powyżej 600 mm;
- 7) tokarki tarczowe;
- 8) tokarki karuzelowe o Ø stołu powyżej 2,5 m;
- 9) tokarki do walców o Ø toczenia powyżej 630 mm;
- 10) wiertarko-frezarki (wytaczarki) o Ø wrzeciona powyżej 130 mm;
- 11) wiertarko-wytaczarki precyzyjne (współrzędnościowo-koordynatowe);
- 12) wszelkie maszyny do obróbki kół zębatych dla modułów powyżej 10;
- 13) prasy mimośrodowe i korbowe powyżej 250 t;
- 14) prasy kolankowe do wycinania i kalibrowania powyżej 800 t;
- 15) prasy cierne powyżej 400 t;
- 16) prasy hydrauliczne powyżej 500 t;
- 17) młoty pneumatyczne powyżej 500 kg;
- 18) młoty parowe powietrzne powyżej 3000 kg;
- 19) młoty do kucia matrycowego (foremnikowego) powyżej 3000 kg.

2. Wymienione w ust. 1 obrabiarki mogą być zakwalifikowane do kategorii C tylko wtedy, gdy wskaźnik jest większy niż 70%. Kwalifikacje te wymagają zatwierdzenia Główniej Komisji Kwalifikacyjnej.

§ 6. 1. Wartość obrabiarki w stanie nowym (§ 1 ust. 2) należy ustalać posilując się aktualnymi cennikami obrabiarek danego lub podobnego typu.

2. Jednakże istotną wartość, podaną we właściwym cenniku dla obrabiarki nowoczesnej konstrukcji, należy odpowiednio zmniejszyć w zależności od roku budowy obrabiarki, a mianowicie wartość obrabiarki z roku budowy:

przed rokiem 1920 — pomnożyć przez 0,6,
od roku 1920 do 1934 — pomnożyć przez 0,8,
z roku 1935 — pomnożyć przez 1,0.

3. Podane mnożniki będą w dalszym ciągu zwane „współczynnikami wieku obrabiarki”.

§ 7. 1. Koszt doprowadzenia obrabiarki do stanu użytkowego (§ 1 ust. 2), zwany dalej w skróceniu „kosztem remontu”, obejmuje pełne koszty naprawy części zużytych i uszkodzonych oraz koszty dorobienia lub nabycia części brakujących, łącznie z kosztami pracy konstruktorskiej oraz kosztami modeli.

2. Koszt remontu ustala się następującymi metodami:

- 1) metodą kalkulacji,
- 2) metodą szacunku,
- 3) metodą porównawczą,
- 4) metodą mieszaną.

§ 8. 1. Metoda kalkulacji polega na obliczaniu z osobna kosztu poszczególnych robót, materiałów i części, potrzebnych do wyremontowania obrabiarki.

2. Metodę kalkulacji należy stosować w następujących przypadkach:

- 1) przy kwalifikowaniu obrabiarek wymienionych w § 5, gdy widoczne jest duże ich zużycie i zdekompletowanie, dające się określić wskaźnikiem braków wstępnie ocenionym powyżej 60%;
- 2) w przypadkach, gdy zastosowanie metody szacunku lub metody porównawczej nie jest możliwe;
- 3) gdy wyniki otrzymane innymi metodami wzbudzają wątpliwość komisji kwalifikacyjnej.

§ 9. 1. Metoda szacunku polega na ustaleniu drogą fachowej oceny liczby jednostek remontowych lub

roboczogodzin remontowych, kosztu roboczogodziny remontowej oraz kosztu materiałów i części zamienionych, potrzebnych do wyremontowania obrabiarki.

2. Wartości jednostki remontowej w roboczogodzinach, podane w załączniku Nr 6a do instrukcji Nr 30 PKPG o ogólnych zasadach planowania, wykonywania i finansowania remontów obiektów majątku trwałego jednostek gospodarki narodowej, wynoszą: jednostka remontowa dla mechanicznej części maszyny = 50 roboczogodzin, dla części elektrycznej = 16 roboczogodzin.

3. Metodę szacunku należy stosować przy kwalifikowaniu obrabiarek, gdy widoczne jest duże ich zużycie i zdekompletowanie, dające się określić wskaźnikiem braków wstępnie ocenionym powyżej 60%.

4. Przepisy ust. 3 nie odnoszą się do obrabiarek wymienionych w § 5.

§ 10. 1. Zastosowanie metody kalkulacji i metody szacunku jest możliwe tylko wtedy, gdy równocześnie jest możliwe ustalenie bieżącej wartości kwalifikowanej obrabiarki w stanie nowym.

2. Przy zastosowaniu metody kalkulacji i metody szacunku wskaźnik braków maszyny oblicza się z wzoru:

$$b(\%) = \frac{R}{m \times W} 100, \text{ gdzie } R \text{ jest kosztem remontu,}$$

m — współczynnikiem wieku obrabiarki, a W — wartością bieżącą takiej samej lub podobnej maszyny w stanie nowym, podanymi w złotych.

3. Przy zastosowaniu metody szacunku można koszt materiału przyjmować w wysokości około 10% kosztów szacowanej robocizny, o ile obrabiarka nie jest bardzo zdekompletowana.

Przykład zastosowania metody szacunku:

Należy zakwalifikować tokarkę pociagową 200×2000 z silnikiem o mocy 5 KM. Rok budowy 1933.

Maszyna jest uszkodzona wskutek pożaru.

Oszacowano potrzebną do wyremontowania ilość jednostek remontowych:

dla części mechanicznej = 20 oraz
dla części elektrycznej = 8.

Zgodnie z § 9 ust. 2 wartość jednostki remontowej dla części mechanicznej = 50 roboczogodzin oraz dla części elektrycznej = 16 roboczogodzin.

Ilość potrzebnych godzin pracy wyniesie więc:
 $20 \times 50 + 8 \times 16 = 1128$ roboczogodzin.

Średni koszt roboczogodziny oszacowano na 15 zł.

Ilość materiałów potrzebnych dla wymiany zniszczonych części oceniono na około 500 kg, a ich wartość — na około 3500 zł.

Całkowity koszt remontu wyniesie zatem:

$$1128 \times 15 + 3500 = 20420 \text{ zł.}$$

Wartość bieżąca tokarki podobnego typu według cennika CBOM wynosi 32000 zł.

Współczynnik wieku $m = 0,8$

Wskaźnik braków tokarki wyniesie więc:

$$b = \frac{20420 \times 100}{0,8 \times 32000} = 79,7\%$$

Tokarkę zakwalifikowano do kategorii C, gdyż $b > 70\%$.

§ 11. Metoda porównawcza polega:

- 1) na porównaniu rzeczywistego stanu klasyfikowanej obrabiarki z takim, pomyślanym jej stanem, w którym wymagałaby kapitalnego remontu wskutek zużycia w warunkach normalnej pracy, to jest gdy obrabiarka nie wykazywałaby znaczących uszkodzeń, jak złamanie ważnych części, przeżarcie rdzą, częściowe zniszczenie wskutek pożaru oraz brak części zasadniczych;
- 2) na fachowej ocenie, ile razy zakres i tym samym koszt potrzebnego remontu obrabiarki będzie większy od zakresu i kosztu kapitalnego remontu, o którym mowa w pkt 1.

§ 12. Metoda porównawcza oparta jest na następujących założeniach:

- 1) remont kapitalny, o którym mowa w § 11 pkt 1, uważa się w rozumieniu niniejszej instrukcji jako podstawowy;
- 2) remont podstawowy obejmuje rozebranie obrabiarki, sprawdzenie stanu zużycia poszczególnych części, naprawę części wyrobionych przez napawanie, galwanizowanie, przetaczanie, struganie, szlifowanie, skrobanie itp., dorobienie i wymianę części nadmiernie uszkodzonych, złożenie obrabiarki, przeprowadzenie próby działania i sprawdzenie dokładności według norm dla danej klasy obrabiarki;
- 3) remont podstawowy nie obejmuje wymiany zasadniczych zespołów obrabiarki, jak np. głowicy tokarki, suportu, wspornika frezarki itp., ani usuwania znacznych i licznych uszkodzeń spowodowanych nadzwyczajnymi okolicznościami, jak np. pożar lub nieodpowiednie warunki transportu albo magazynowania obrabiarki; remont podstawowy nie obejmuje również ulepszeń mających na celu przystosowanie obrabiarki do nowego przeznaczenia, przebudowę napędu, zwiększenie mocy, zasadniczą zmianę systemu smarowania, dodanie nowych mechanizmów itd.;
- 4) remont podstawowy obrabiarek poszczególnych rodzajów wymaga ilości roboczogodzin, podanych w instrukcji Nr 30/A PKPG o planowaniu i wykonywaniu remontów obrabiarek skrawających;
- 5) koszt podstawowego remontu kapitalnego obrabiarek stanowi przeciętnie jedną trzecią bieżącej wartości danej obrabiarki lub podobnej z normalnym wyposażeniem, w stanie nowym.

§ 13. Przy zastosowaniu metody porównawczej oblicza się wskaźnik braków obrabiarki z wzoru:

$$b(\%) = \frac{n}{3 \times m} \times 100$$
, gdzie n jest stosunkiem kosztu przewidywanego remontu do kosztu remontu podstawowego, ocenionym w myśl § 11 pkt 2, a m — współczynnikiem wieku obrabiarki, o którym mowa w § 6 ust. 2.

§ 14. 1. Metodę porównawczą należy stosować w przypadkach, gdy obliczenie wskaźnika braków obrabiarki wzorem podanym w § 10 ust. 2 nie jest możliwe wskutek trudności skalkulowania lub oszacowania kwoty kosztów remontu albo ustalenia bieżącej wartości obrabiarki.

2. Zaleca się stosowanie metody porównawczej, gdy wstępnie oceniony wskaźnik braków obrabiarki jest mniejszy niż 60%.

3. Metody porównawczej nie należy stosować, gdy obrabiarka nie wykazuje istotnego zużycia wskutek pracy ani uszkodzenia wskutek nieodpowiedniego jej magazynowania lub transportu albo wskutek pożaru, a tylko jest zdekompletowana.

Przykład zastosowania metody porównawczej:

Należy zakwalifikować naciąrkę do pilników wyprodukowaną w 1920 roku, która oprócz normalnego zużycia jest uszkodzona rdzą wskutek nieodpowiedniego magazynowania oraz ma kilka części złamanych w czasie transportu.

Wskaźnik braków oceniono wstępnie: $b = 50\%$.

Obliczenie wskaźnika braków wzorem podanym w § 10 ust. 2 nie jest możliwe z powodu braku cennika na tego rodzaju obrabiarki i trudności ustalenia bieżącej wartości maszyny.

Po dokładnym zapoznaniu się ze stanem obrabiarki oceniono, że koszt jej remontu będzie 1,5 raza większy od pomyślanego jej remontu podstawowego.

Zatem $n = 1,5$; $m = 0,8$; $b = \frac{1,5 \times 100}{3 \times 0,8} = 62,5\%$.

Ponieważ $b < 70\%$, zakwalifikowano obrabiarkę do kategorii B, czyli jako nadającą się do remontu.

§ 15. 1. Metoda mieszana polega na łącznym stosowaniu metody porównawczej z metodą kalkulacji lub z metodą szacunku.

2. Metodę mieszaną zaleca się stosować, gdy stan obrabiarki wymaga remontu w zakresie zbliżonym do remontu podstawowego i równocześnie wykazuje zdekompletowanie w zakresie zasadniczych zespołów.

3. Przy zastosowaniu metody mieszanej oblicza się wskaźnik braków obrabiarki jako sumę wskaźnika braków spowodowanych zużyciem istniejących części i wskaźnika braków spowodowanych zdekompletowaniem obrabiarki.

Przykład zastosowania metody mieszanej:

Należy zakwalifikować szlifierkę uniwersalną 250 × 1000. Rok budowy 1930. Brak instalacji elektrycznej. Stan zużycia części mechanicznej wskutek pracy oceniono jako wymagający remontu w zakresie wynoszącym 0,75 remontu podstawowego.

Cena katalogowa podobnej nowoczesnej szlifierki bez instalacji elektrycznej wynosi 43.200 zł.

Cena instalacji elektrycznej = 18.500 zł.

Cena kompletnej maszyny = 61.700 zł.

Współczynnik wieku szlifierki z 1930 roku wynosi 0,8.

Wskaźnik braków spowodowanych zużyciem wynosi w odniesieniu do istniejącej szlifierki

$$b' = \frac{0,75 \times 100}{3 \times 0,8} = 31,3\%$$

Wskaźnik ten w odniesieniu do całej szlifierki w stanie nowym oblicza się mnożąc b' przez współczynnik zdekompletowania obrabiarki, czyli stosunek wartości jej istniejącej części do całości (obie wartości w stanie nowym):

$$b'' = 31,3 \times \frac{43200}{61700} = 21,9\%$$

Wskaźnik braków spowodowanych zdekompletowaniem

$$b''' = \frac{18500 \times 100}{0,8 \times 61700} = 37,5\%$$

Łączny wskaźnik braków $b = b'' + b''' = 21,9 + 37,5 = 59,4\%$.

Szlifierkę zakwalifikowano do kategorii B, gdyż $b < 70\%$.

Załącznik Nr 5 do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 1 października 1951 r. (poz. 1225).

WYKAZ ORIENTACYJNY PROCENTOWEGO ROZBICIA CZASU PRACY KONSTRUKTORSKIEJ NA POSZCZEGÓLNE ZESPOŁY OBRABIARKI W STOSUNKU DO CZASU POTRZEBNEGO NA WYKONANIE CAŁEJ KONSTRUKCJI OBRABIARKI

Tokarka: głowica — 30%, suport — 10%, konik — 7%, skrzynka posuwów — 18%, zamek — 17%,

łoże — 10%, elektryfikacja, oliwienie i chłodzenie — 8%.

Wiertarka: wrzeczono — 15% skrzynka posuwów — 15%, słup z płytą fundamentową z napędem pasowym — 50%, stół — 10%, elektryfikacja, oliwienie i chłodzenie — 10%.

Frezarka: korpus z napędem — 35%, konsola — 35%, skrzynka posuwów — 12%, elektryfikacja, oliwienie i chłodzenie — 18%.

Szlifierka do wałków: napęd tarczy — 25%, napęd przedmiotu — 15%, konik i urządzenie do diamentowania — 5%, korpus ze stołem — 20%, skrzynka posuwów lub rozrząd hydrauliczny — 25%, elektryfikacja, oliwienie i chłodzenie — 10%.

1226

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 19 września 1951 r.

w sprawie przedłużenia terminu rejestracji w bankach należności z tytułu wykonania robót budowlanych i montażowych w latach 1944—1949 oraz kosztów odbioru tych robót.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 30 grudnia 1950 r. w sprawie źródeł i sposobu pokrycia wydatków związanych z odbiorem robót budowlanych i montażowych wykonanych do dnia 31 grudnia 1949 r. oraz sposobu przeprowadzenia rozrachunku za stwierdzone przy odbiorach tych robót usterki wykonania

(Monitor Polski z 1951 r. Nr A-13, poz. 187 i Nr A-45, poz. 591) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) przewidziany w §§ 17, 18, 25 i 26 termin „30 czerwca 1951 r.” zastępuje się terminem „31 października 1951 r.”;
- 2) przewidziany w § 20 termin „15 lipca 1951 r.” zastępuje się terminem „15 listopada 1951 r.”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Kole

1227

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 9 października 1951 r.

w sprawie przekazania przez Bank Komunalny niektórych agend Bankowi Gospodarstwa Krajowego.

Na podstawie art. 38 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej (Dz. U. R. P. z 1951 r. Nr 36, poz. 279) zarządza się, co następuje:

§ 1. Z dniem 20 października 1951 r. Bank Komunalny przekazuje Bankowi Gospodarstwa Krajowego z przejętych od b. Banku Rzemiosła i Handlu na podstawie zarządzenia Ministra Finansów z dnia 24 kwietnia 1951 r. Nr DB. 5760/1/51 agend oraz aktywów i pasywów:

- 1) nie zrealizowane w dniu przekazania aktywa oraz agendy dotyczące akcji kredytowej z wyjątkami wymienionymi w § 2;
- 2) nie zrealizowane w dniu przekazania aktywa oraz pasywa wraz z funduszami:
 - a) spółdzielni kredytowych, przekazane b. Bankowi Rzemiosła i Handlu na podstawie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 18 kwietnia 1950 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 161),
 - b) Banku Spółdzielczego dla Produktywizacji Żydów z odp. udz. w Warszawie, przekazane b. Bankowi Rzemiosła i Handlu na podstawie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 9 czerwca 1950 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 239).

§ 2. Nie podlegają przekazaniu agendy związane z akcją kredytową, przejęte przez Bank Komunalny od b. Banku Rzemiosła i Handlu w odniesieniu do:

- 1) czynnych spółdzielni budowlanych i zawodów pokrewnych;
- 2) przedsiębiorstw gospodarki nie uspołecznionej w zakresie zleconym przez właściwe władze naczelne tych przedsiębiorstw.

§ 3. Rezerwy, związane z przekazywanymi agendami (§ 1), figurujące w bilansie Banku Komunalnego, zostaną łącznie z tymi agendami przekazane do Banku Gospodarstwa Krajowego.

§ 4. Przekazanie agend oraz aktywów i pasywów (§ 1) nastąpi w trybie i na zasadach określonych w art. 25 ust. 4, 5 i 6 oraz art. 26 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej (Dz. U. R. P. z 1951 r. Nr 36, poz. 279).

§ 5. 1. Przekazanie, o którym mowa w paragrafach poprzednich, nastąpi na podstawie protokołów zdawczo-odbiorczych, podpisanych przez Bank Komunalny i Bank Gospodarstwa Krajowego.

2. Sposób rozliczenia między Bankiem Komunalnym i Bankiem Gospodarstwa Krajowego z tytułu przekazanych agend oraz aktywów i pasywów objętych niniejszym zarządzeniem zostanie uregulowany odrębnym zarządzeniem Ministra Finansów.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. W. Trąmpczyński